

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **D. T. D.**, nar. X, státní příslušnost X,
zastoupeného JUDr. Zdeňkem Veberem, advokátem, Purkyňova 10,
301 00 Plzeň,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, IČ 00007064,
náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 11. 2018, č.j. MV-66832-4/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 20. 12. 2018, Krajskému soudu v Plzni doručenou dne

Shodu s prvopisem potvrzuje H.K.

21. 12. 2018, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 29. 11. 2018, č.j. MV-66832-4/SO-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo“ nebo „správní orgán I. stupně“), ze dne 14. 3. 2018, č.j. OAM-764-26/ZM-2018 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 42g odst. 7 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žalobcova žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území ČR.

2. Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců. Správní řízení je upraveno správním řádem.

[III] Žaloba

3. Žalobce připomněl, že pobýval na území České republiky na základě zaměstnanecké karty s platností od 22. 2. 2017 do 31. 12. 2018 vydané pro zaměstnavatele KOLASOL s. r. o. s místem výkonu práce X. Dne 8. 1. 2018 podal Ministerstvu žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty ve smyslu § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Žalobce k žádosti doložil pracovní smlouvu ze dne 1. 9. 2017 uzavřenou mezi ním a společností HYSOP Management s. r. o., podle které měl být žalobce zaměstnán od 1. 9. 2017 do 31. 12. 2019 na pracovní pozici „montér kovových konstrukcí“ s místem výkonu práce Dukelská 1427, 349 01 Stříbro, a dále číslo volného pracovního místa na požadovanou pracovní pozici vedenou v centrální evidenci volných pracovních míst Úřadu práce České republiky.
4. Žalobce nečinil spornou skutečnost vyplývající ze sdělení společnosti KOMA Tachov s. r. o. ze dne 27. 10. 2017, ve kterém je uvedeno, že se společností KOLASOL s. r. o. již nespolupracují. Dále ze sdělení vyplývá, že se společností KOLASOL s. r. o. spolupracovali od 1. 5. 2014 do 2. 7. 2017 a že výpověď smlouvy o dílo ze strany společnosti KOLASOL s. r. o. a odpověď společnosti KOMA TACHOV s. r. o. na výpověď společnosti KOLASOL s. r. o. je přílohou.
5. Z příložené dohody o ukončení smlouvy o dílo ze dne 4. 4. 2017 vyplývá, že společnost KOMA Tachov s. r. o. uvedla, že smlouva o dílo uzavřená se společností KOLASOL s. r. o. bude ukončena ke dni 2. 7. 2017 a tímto dnem končí také nájemní smlouva podepsaná dne 1. 5. 2014. Přílohou sdělení je rovněž seznam zaměstnanců společnosti KOLASOL s. r. o. v místě výkonu práce Oldřichov 78, 347 01 Tachov, s datem od kdy do kdy zde pracovali. Žalobce rovněž souhlasil se závěrem správního orgánu, že také pracoval v místě výkonu práce Oldřichov 78, Tachov, u společnosti KOMA Tachov s. r. o.
6. Žalobce však již nesouhlasil s tím, že nepracoval v místě výkonu práce X. Správní orgán v tomto směru provedl nedostatečné dokazování, když neoslovil společnost KOLASOL s. r. o., která byla zaměstnavatelem žalobce, a tedy to měla být ona, kdo mohl postavit najisto výkon žalobcovy činnosti. Dle jeho názoru byl postup správního orgánu, který vycházel pouze z kopie informace Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj, nedostatečný.
7. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 14. 3. 2018, č.j. OAM-764-26/ZM-2018,

zamítl žalobcovu žádost v řízení o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 7 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

8. Dle žalobcova názoru se žalovaná nedostatečně vypořádala s námitkami vznesenými žalobcem, tedy namítaným chybným postupem správního orgánu I. stupně, jelikož nebyl zjištěn skutečný stav věci, byl zanedbán individuální přístup, nebyl respektován institut zákonné lhůty pro vydání souhlasu v žádosti a neakceptována základní listina lidských práv, porušován a nerespektován § 2 až 8 správního řádu, použito nesouvisejících, starých nepodložených dokumentů z jiných řízení.
9. Žalobce rovněž namítal, že správnímu orgánu I. stupně marně uplynula zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí. Správní orgán I. stupně vložil do spisového materiálu více než 1 rok staré neaktuální dokumenty z jiných řízení, ze kterých čerpal pochybné domněnky na základě neprokázaných tvrzení jiných orgánů státní správy. Způsob, jakým správní orgán I. stupně zjišťoval, resp. nezjišťoval skutečný stav, byl tristní a v rozporu se správním řádem, jelikož žalobce mohl být např. vyslán na služební cestu za různých okolností nebo z různých důvodů. Spekulace správního orgánu o nelegální práci byla mylná. Tato záležitost se dala řešit v rámci bodu VIII. původní pracovní smlouvy z roku 2016. Správní orgán zcela nedostatečně provedl dokazování u společnosti KOLASOL s. r. o., která stále zaměstnávala žalobce, byť dočasně nevykonával práci dle pracovní smlouvy, a to z důvodu na straně zaměstnavatele, který v souladu s platnou právní úpravou vyplácel žalobci 60 % mzdy.
10. Po vyhodnocení důkazů a posouzení žádosti dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že jsou splněny podmínky pro zamítnutí žádosti podle § 42g odst. 7 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území, jelikož činnost zaměstnavatele v deklarovaném místě výkonu práce byla ukončena. Místo výkonu práce tudíž přestalo reálně existovat. Žalobce tak neplnil účel vydaného povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty, neboť nepracoval v místě výkonu práce podle vydané zaměstnanecké karty.
11. Žalovaná ve svém rozhodnutí odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č.j. 9 As 80/2011-69, podle kterého je tzv. jiná závažná překážka pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb. typický neurčitý právní pojem. Takový pojem „*zahrnuje jevy nebo skutečnosti, které nelze obecně zcela přesně právně definovat. Jejich obsah a rozsah se může měnit, např. v závislosti na čase a místě aplikace právního předpisu. Zákonodárce tak vytváří správnímu orgánu prostor, aby zhodnotil, zda konkrétní případ lze podřadit pod neurčitý právní pojem či nikoliv.*“
12. Podle názoru žalované lze pod tento neurčitý právní pojem uvedený v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců podřadit skutečnost spočívající v neexistenci místa výkonu práce deklarovaného zaměstnavatelem v pracovní smlouvě a faktickou nemožnost výkonu závislé činnosti účastníka práce v tomto místě výkonu práce. K právě uvedenému považovala žalovaná za vhodné citovat rovněž z výše citovaného rozsudku: „*Správní rozhodnutí jako individuální správní akt má předně jeho adresátu na podkladě konkrétních individualizovaných okolností případu ozřejmit, na základě jakých úvah dospěl správní orgán k danému výsledku řízení, a jaká konkrétní skutková zjištění jej vedla k podřazení jednání účastníka řízení pod danou skutkovou podstatu. Není však již povinností správního orgánu, aby ve svém rozhodnutí v obecné rovině rozebíral naplnění skutkové podstaty daného ustanovení bez souvislosti s vydávaným rozhodnutím, a v rámci správního rozhodnutí se tak*

zaobíral obecnými dopady tohoto ustanovení do aplikační praxe.“ Podle žalované, právě citované závěry Nejvyššího správního soudu přesně dopadají na předmětné řízení, neboť vzhledem k výše uvedeným důvodům je pro účastníka řízení plně seznatelné, jaké skutečnosti vedly k zamítnutí jeho žádosti, a následně i k vydání tohoto rozhodnutí.

13. Ze strany správního orgánu I. stupně a následně rovněž žalované došlo dle žalobcova názoru k chybnému a příliš formalistickému výkladu zákona o pobytu cizinců. Žalobce nikdy nežádal o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele ze svévolného rozhodnutí. Jednalo se o situaci, kterou žalobce jako zaměstnanec nemohl ovlivnit. Nebylo žalobcovou vinou, že se společnost KOLASOL s. r. o. dostala do problémů, které způsobily ukončení jeho činnosti, včetně spolupráce se společností MHS - tlakové lití s. r. o., popř. KOMA Tachov s. r. o. V době podání žádosti byl žalobce stále zaměstnancem společnosti KOLASOL s. r. o., když však po určitou dobu nevykonával práci na adrese X. Aplikace rozhodnutí kasačního soudu ve věci sp. zn. 4 Azs 248/2017 tak nedopadá na daný případ, když tento dopadá na samotné vydání zaměstnanecké karty, a nikoliv na změnu zaměstnavatele (*„Cizinci nevznikne v souvislosti s vydáním potvrzení o splnění podmínek pro vydání zaměstnanecké karty legitimní očekávání, že mu bude vydána i zaměstnanecká karta samotná, jestliže v mezidobí vyšly najevo nové zásadní skutečnosti, například odůvodňující zamítnutí žádosti.“*).
14. Naopak, změna zaměstnavatele je přímou podmínkou pro podání žádosti dle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Společnost KOLASOL s. r. o. deklarovala, že žalobcův pracovní poměr trvá do doby udělení souhlasu dle citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců a po celou dobu řádně hradila poměrnou část mzdy ve výši 60 %.
15. Správní orgán se dle názoru žalobce zcela nedostatečně vypořádal s jeho námitkou, že nebyla dodržena zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí správním orgánem I. stupně. Dle žalobcova názoru, ze strany správního orgánu mělo dojít k přerušení řízení a po doplnění dokazování k jeho následnému pokračování.
16. Žádná ze shora uvedených skutečností netvořila dle žalobcova názoru závažnou překážku pobytu cizince na území ČR. Žalobce je naopak přínosem pro pracovní trh, neboť na jeho pracovní pozici nebyl zaměstnavatel schopen zajistit ani prostřednictvím úřadu práce zaměstnance z České republiky nebo jiného členského státu EU.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

17. Žalovaná se k věci vyjádřila v podání ze dne 1. 2. 2019. Dne 8. 1. 2018 podal žalobce žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců. V rámci prověřování bylo zjištěno, že žalobce měl na základě vydané zaměstnanecké karty s platností od 22. 2. 2017 do současnosti pracovat u zaměstnavatele KOLASOL s. r. o. na pozici brusič nástrojů a kovů, místo výkonu práce X. Žalobce však neplnil účel zaměstnanecké karty, když po celou dobu od vydání zaměstnanecké karty nepracoval v místě výkonu práce podle vydané zaměstnanecké karty. Navíc, ani od 1. 4. 2017 nemohl pracovat v povoleném místě výkonu práce, na které mu byla karta vydána. Tato skutečnost je zřejmá z informace od jednatele společnosti MHS-tlakové lití s. r. o., X ze dne 14. 11. 2017, z níž vyplývá, že jejich společnost měla podepsanou rámcovou smlouvu s firmou KOLASOL s. r. o. od 30. 4. 2014 do 31. 3. 2017, tzn., že společnost KOLASOL s. r. o. od 1. 4. 2017 nepůsobí v místě výkonu práce žalobce. Žalobce byl uveden v seznamu zaměstnanců společnosti KOLASOL s. r. o. pracujících v provozovně společnosti KOMA TACHOV s. r. o. na

adrese Oldřichov 78, 347 01 Tachov od 28. 2. 2017 do 8. 5. 2017. Z úředního záznamu Celního úřadu pro Plzeňský kraj o podaném vysvětlení Ing. V. S., jednatele společnosti MHS tlakové lití s. r. o., ze dne 24. 10. 2017 vyplývá, že na adrese X nyní sídlí pouze oni. Podle jeho povědomí působily na této adrese KOLASOL s. r. o. a HYSOP Management s. r. o. O zaměstnance HYSOP Management s. r. o. se nestará. Každý den jsou v pronajatých prostorách většinou 1 až 2 zaměstnanci. Na otázku, zda jednatel zná žalobce a dalších 7 zaměstnanců společnosti KOLASOL s. r. o., kteří mají nahlášené místo výkonu práce na adrese jeho společnosti, odpověděl, že jména nezná a takový počet pracujících osob v pronajaté hale nikdy KOLASOL s. r. o. ani HYSOP Management s. r. o. neměly.

18. Stran žalobních námitek žalovaná primárně odkázala na napadené rozhodnutí.
19. K námitce, že správní orgán I. stupně provedl nedostatečné dokazování u společnosti KOLASOL s. r. o., která stále zaměstnávala žalobce, byť nevykonával práci podle pracovní smlouvy z důvodu na straně zaměstnavatele, který v souladu s platnou právní úpravou vyplácel žalobci 60 % mzdy, žalovaná uvedla, že správní orgán I. stupně především zjišťoval, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele, tj. zda žalobce plnil účel vydaného povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty a zda pracoval v místě výkonu práce podle vydané zaměstnanecké karty, nikoliv, zda žalobci byla společností KOLASOL s. r. o. hrazena pouze poměrná část mzdy. Pro úplnost žalovaná konstatovala, že tuto skutečnost žalobce v průběhu správního řízení u správního orgánu I. stupně ani v odvolání neuváděl.
20. Žalovaná měla za to, že správní orgán I. stupně zjistil stav věci v souladu s § 3 správního řádu. Sam žalobce ani v žalobě nevyvracel důvody zamítnutí žádosti. Naopak uvedl, že se jedná o interní záležitost společnosti zaměstnavatele KOLASOL s. r. o., která se dostala do problémů, jež způsobily ukončení její činnosti, včetně spolupráce se společností KOMA TACHOV s. r. o., resp. MHS tlakové lití s. r. o.
21. Žalovaná dospěla k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, konkrétně v souladu se správním řádem a zákonem o pobytu cizinců. Žalovaná v průběhu správního řízení u správního orgánu I. stupně neshledala existenci vad řízení, které by mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy. Z uvedených důvodů navrhla, aby soud žalobu zamítl.

[IV] Posouzení věci soudem

22. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
23. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
24. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
25. Soud rozhodl o věci bez jednání, neboť s tím oba účastníci souhlasili.
26. Žaloba není důvodná.
27. Prvoinstančním rozhodnutím byla podle § 42g odst. 7 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žalobcova žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území ČR.

28. Podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců, *změna zaměstnavatele nebo pracovního zařazení držitele zaměstnanecké karty podléhá předchozímu souhlasu ministerstva. Ministerstvo udělí na žádost držitele zaměstnanecké karty souhlas se změnou zaměstnavatele nebo pracovního zařazení držitele zaměstnanecké karty, pokud jsou splněny podmínky uvedené v odstavci 2 a nenastal-li některý z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f), a v § 46 odst. 6 písm. d). K žádosti o udělení souhlasu je cizinec povinen předložit náležitosti uvedené v § 42h odst. 1 písm. c) a e) a dále doklad o tom, že trvá pracovněprávní vztah cizince splňující podmínky podle § 42g odst. 2 písm. b) na pracovní pozici, na kterou byla vydána zaměstnanecká karta nebo povolení k zaměstnání anebo ke které byl udělen souhlas ministerstva podle tohoto odstavce nebo odstavce 8, nebo o tom, že tento pracovněprávní vztah skončil před dobou kratší než 60 dnů, a dále náležitost uvedenou v § 42h odst. 1 písm. d), pokud je k výkonu požadovaného zaměstnání nutná jiná odborná způsobilost nebo pokud doklad, kterým odbornou způsobilost prokázal při vydání zaměstnanecké karty, pozbyl platnosti.*
29. Dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*
30. Žalobce předně namítal, že „*postup správního orgánu, který vycházel pouze z kopie informace Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj, byl nedostatečný*“. Námitka není důvodná.
31. Je třeba zopakovat, že žalobce disponoval pobytovým oprávněním - zaměstnaneckou kartou s platností od 22. 2. 2017 do 31. 12. 2018 vydaným pro zaměstnavatele KOLASOL s. r. o. s místem výkonu práce X. Tato fakta nebyla mezi stranami sporná. Dne 8. 1. 2018 pak žalobce podal Ministerstvu žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty ve smyslu § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Žalobce se však mýlí, tvrdí-li, že správní orgány stran zjišťování skutkového stavu vycházely pouze z „*z kopie informace Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj*“. Oněmi kopiemi jsou listiny založené ve správním spisu a doručené Ministerstvu dne 2. 8. 2018 Státním úřadem práce, Oblastním inspektorátem práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj. Konkrétně se jednalo o záznamy o zjištěných skutečnostech u kontrolovaných osob KOLASOL s. r. o. a KOMA Tachov s. r. o. a seznam zaměstnanců KOLASOL s. r. o. (celkem šest listů). Správní orgány však vycházely i z dalších skutečností a podkladů, což vyplývá ze str. 2 a 3 napadeného rozhodnutí, kde jsou uvedeny: informace Celního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 26. 10. 2017 z kontroly provedené dne 14. 8. 2017 ve společnosti MHS – tlakové lití, s. r. o. na adrese X, úřední záznam ze dne 24. 10. 2017, č.j. 72726-9/2017-600000-61, o podaném vysvětlení jednatele společnosti MHS – tlakové lití, s. r. o. Ing. V. S., smlouva o dílo uzavřená dne 3. 4. 2017 mezi MHS – tlakové lití, s. r. o. (objednatel) a HYSOP Management, s. r. o. (zhotovitel), smlouva o nájmu nebytových prostor sloužících k podnikání uzavřená dne 3. 4. 2017 mezi MHS – tlakové lití, s. r. o. (pronajímatel) a HYSOP Management, s. r. o. (nájemce), sdělení informací společností KOMA Tachov s. r. o. ze dne 27. 10. 2017, doplnění informací od jednatele společnosti MHS – tlakové lití, s. r. o. Ing. V. S. ze dne 14. 11. 2017.
32. Právě uvedené je oporou pro závěr, že správní orgány obou stupňů měly k dispozici několik relevantních podkladů, z nichž činily správné závěry.
33. Žalobce dále vznesl skupinu námitek, podle kterých „*se žalovaná nedostatečně vypořádala*

se vznesenými námitkami, tedy namítaným chybným postupem správního orgánu I. stupně, jelikož nebyl zjištěn skutečný stav věci“, dále „byl zanedbán individuální přístup, nebyl respektován institut zákonné lhůty pro vydání souhlasu v žádosti a neakceptována základní listina lidských práv, porušován a nerespektován § 2 až 8 správního řádu, použito nesouvisejících, starých nepodložených dokumentů z jiných řízení“, přičemž „správní orgán I. stupně vložil do spisového materiálu více než 1 rok staré neaktuální dokumenty z jiných řízení, ze kterých čerpal pochybné domněnky na základě neprokázaných tvrzení jiných orgánů státní správy“, když „způsob, jakým správní orgán I. stupně zjišťoval, resp. nezjišťoval skutečný stav, byl tristní a v rozporu se správním řádem, jelikož žalobce mohl být např. vyslán na služební cestu za různých okolností nebo z různých důvodů. Spekulace správního orgánu o nelegální práci byla mylná.“

34. Stran vypořádání těchto tvrzení soud primárně připomíná, že podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. musí být z žalobního bodu patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Každá taková námitka (bod) musí být dostatečně konkrétní. Z povahy soudního řízení správního vyplývá, že je to žalobce, který obsahem podání – žaloby – vymezuje rozsah přezkumu jím napadeného rozhodnutí. Je tedy na žalobci, jak prostřednictvím žalobních bodů vymezí přezkumnou činnost soudu. Nejvyšší správní soud došel ohledně náležitostí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu k tomuto závěru: *I. Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. II. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. III. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.* [viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č.j. 2 Azs 92/2005-58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS; rozhodnutí kasacího soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz]. Účastníci řízení by tedy měli svá podání náležitě konkretizovat. Námitka, má-li být kvalifikovaná, by měla být konkrétní, protože na obecnou námitku těžko žádat jinou odpověď, než opět relativně obecnou. A to se netýká jen žalobních bodů, toto kritérium jistě dopadá i na námitky odvolací, jakož i na nejrozumnější vyjádření účastníků řízení či obsah podkladů pro vydání rozhodnutí.
35. Aplikováno na citovanou skupinu námitek – žalobce nekonkretizoval, v čem vidí absenci individuálního přístupu, přesněji co chápe pod tímto pojmem, dále jak správní orgány porušily povinnosti plynoucí jim z § 2 - § 8 správního řádu a proč měl být postup Ministerstva při zjišťování skutkového stavu tristní, rozporný se správním řádem, spekulativní, mylný a založený na domněnkách. Tuto obsáhlou škálu pochybení žalobce vytýká správním orgánům, aniž by ovšem sám přednesl jinou, verzi správních orgánů rozumně konkurující variantu skutkového stavu. Stejně tak není zřejmé, s jakými konkrétními námitkami se žalovaná nevypořádala, neboť odlišný pohled na věc ještě

neznamená nevypořádání se s námitkami.

36. Obecná, nekonkretizovaná tvrzení mohou být proto vypořádána rovněž obecně. Soud proto konstatuje, že žádná z žalobcem vytýkaných pochybení v postupu správních orgánů nenalezl. Námitky nebyly důvodné.
37. Žalobce rovněž namítal, že správní orgány obou stupňů vyložily zákon o pobytu cizinců chybně a příliš formalisticky. Ani tato námitka nebyla důvodná.
38. Žalobce v době platnosti (od 22. 2. 2017 do 31. 12. 2018) pobytového oprávnění (zaměstnanecké karty) podal dne 8. 1. 2018 žalobce žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Žalobce měl na základě vydané zaměstnanecké karty pracovat u zaměstnavatele KOLASOL s. r. o. s místem výkonu práce v X. Správní orgán I. stupně však zjistil, že žalobce od 28. 2. 2017 v určeném místě výkonu práce v X nepracoval. Tato skutečnost vyplývá z podkladů, z nichž nalézací správní orgán vycházel, a je tak zřejmé, že žalobce stanovený účel pobytu (což v tomto případě znamená i vykonávat práci na určeném místě) neplnil. Ministerstvo se relevantním zjištěným skutečností podrobně věnuje na str. 2 až 4 prvoinstančního rozhodnutí.
39. Konstantním závěrem soudní praxe je, že neplnění účelu pobytu představuje jinou závažnou překážku pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 8. 2012, č.j. 3 As 15/2012-29, konstatoval mj. toto: „Co se týče otázky aplikace ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) [nyní: § 56 odst. 1 písm. j)] zákona č. 326/1999 Sb. v projednávaném případě, je třeba odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, kde se tento soud výkladem pojmu „závažná překážka“ zabýval. Nejvyšší správní soud zde přisvědčil závěru správního orgánu, že za závažnou překážku pro prodloužení pobytu cizince na území České republiky ve smyslu ustanovení § 56 odst. 1 písm. k) [nyní: § 56 odst. 1 písm. j)] zákona č. 326/1999 Sb. lze považovat i nenaplnění účelu předchozího pobytu.“ Stran plnění účelu pobytu se kasační soud vyslovil např. takto: „Plnění účelu, pro který byl cizinci pobyt povolen, musí být fakticky naplněno. Jinými slovy, aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl stěžovateli pobyt povolen, tj. podnikatelská činnost, musela být v předmětném období alespoň převážně vykonávána, což není naplněno pouhým případným úsilím o její provozování. (...) Tvrzení stěžovatele, že v současné době již nejen formálně ale i fakticky podniká, nic nemění na zjištění správních orgánů prováděné ke dni vydání napadeného rozhodnutí, že neplnil účel, pro který mu byl předchozí pobyt povolen.“ (rozsudek ze dne 19. 1. 2012, č.j. 9 As 80/2011-69).
40. Byť se ve věcech posuzovaných Nejvyšším správním soudem jednalo co do okolností o odlišné případy, podstata věci byla stejná – cizinec musí fakticky plnit účel povoleného pobytu a za závažnou překážku pro prodloužení pobytu cizince na území České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců lze považovat i nenaplnění účelu předchozího pobytu. Za takových okolností nebylo možné akceptovat žalobní tvrzení o formálnosti přístupu správních orgánů.
41. A nedůvodná byla i námitka, podle které se žalovaná zcela nedostatečně vypořádala s námitkou, že nebyla dodržena zákonná lhůta pro vydání prvoinstančního rozhodnutí.
42. Soud především konstatuje, že žalobce opět rezignoval na jakákoliv konkrétní, přesně řečeno, nevyjevil, v čem spatřuje onu nedostatečnost vypořádání námitky, ani jaká lhůta nebyla správním orgánem dodržena. Soud k tomu připomíná, že žalobce podal

předmětnou žádost dne 8. 1. 2018, prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno dne 14. 3. 2018. Speciální ustanovení § 169t zákona o pobytu cizinců o lhůtách pro vydání rozhodnutí uvažuje v případě žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu (včetně zaměstnanecké karty) standardně o lhůtě 60 dnů [s výjimkou žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování, kde je lhůta třicetidenní (i tu je však ve zvlášť složitých případech lhůta do 60 dnů ode dne podání žádosti)].

43. Obecně platí, že správní řád ani zákon o pobytu cizinců nespojuje s nedodržením lhůty pro vydání rozhodnutí právní důsledky pro věc samu. Domníval-li se žalobce, že Ministerstvo je v řízení nedůvodně nečinné, mohl u nadřízeného správního orgánu uplatnit žádost o opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu, případně následně podat žalobu na ochranu proti nečinnosti dle § 79 s. ř. s., což však po celou dobu řízení neučinil. Tyto argumenty žalovaná vyjevila v napadeném rozhodnutí na str. 6 a 7 a soud na jejích závěrech neshledal nic vadného.
44. Vzhledem k tomu, že žaloba nebyla důvodná, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[V] Náklady řízení

45. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 30. 9. 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu